



Arrest

nr. 164 912 van 30 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X alias X
 2. X alias X
 3. X alias X
 4. X alias X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 3 april 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. BUGGENHOUT, die loco advocaat J. BELDÉ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij verklaart de Russische nationaliteit te beschikken en geboren te zijn op 9 januari 1976.

De tweede verzoekende partij verklaart geboren te zijn op 26 januari 1998.

De derde verzoekende partij verklaart geboren te zijn op 30 maart 2000.

De vierde verzoekende partij verklaart geboren te zijn op 24 januari 2005.

De eerste verzoekende partij is de moeder van de andere verzoekende partijen.

Op 28 september 2006 dienen de verzoekende partijen een asielaanvraag in.

Op 7 november 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*bis*).

Op 19 februari 2007 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing dat verder onderzoek nodig is en dat de verzoekende partijen voorlopig toegelaten worden tot verblijf op Belgisch grondgebied in de hoedanigheid van kandidaat-vluchteling.

Op 18 maart 2008 weigert de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen. Op 3 april 2008 tekent de eerste verzoekende partij beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 23 juli 2008 met nummer 14 343 verwerpt de Raad het beroep.

Op 15 juli 2008 dient de eerste verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op dezelfde dag dienen de verzoekende partijen ook een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Op 29 januari 2009 verklaart de gemachtigde van de minister van Migratie- en Asielbeleid de aanvraag van 15 juli 2008 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Deze beslissing wordt op 10 februari 2009 aan de eerste verzoekende partij ter kennis gebracht.

Op 5 maart 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en Asielbeleid de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinqüies*) uit te vaardigen.

Op 10 maart 2009 tekent de eerste verzoekende partij beroep aan bij de Raad tegen de beslissing van 29 januari 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt.

Op 18 maart 2009 wordt de beslissing van 29 januari 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, ingetrokken.

Op 1 april 2009 dient de eerste verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Bij arrest van 7 mei 2009 met nummer 26 991 verwerpt de Raad het beroep tegen de beslissing van 29 januari 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt.

Op 14 december 2009 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de aanvraag van 1 april 2009 en de aanvraag van 15 juli 2008 onvankelijk.

Op 20 september 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de aanvraag van 15 juli 2008 op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onvankelijk doch ongegrond. Deze beslissing wordt op 10 oktober 2010 aan de eerste verzoekende partij ter kennis gebracht.

Op 15 september 2011 dient de eerste verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 14 februari 2013 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 1 april 2009 ongegrond. Dit is de bestreden beslissing die op 4 maart 2013 aan de eerste verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van #AVRDATA# bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

E.(...), E.(...) (R.R.: (...))

Ook gekend als : T.(...), L.(...)

geboren te Grozny op 09.01.1976

en kinderen,

E.(...), R.(...) geboren op 26.01.1998

Ook gekend als : T.(...), I.(...)

E.(...), I.(...) geboren op 30.03.2000

Ook gekend als T.(...), I.(...)

E.(...) M.(...) geboren op 24.01.2005

Ook gekend als : T.(...), K.(...)

E.(...), S.(...) geboren op 19.01.2006

Ook gekend als : T.(...), S.(...)

T.(...), L.(...) geboren op 25.04.2007

Allen :

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 14.12.2009, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor E.(...), R.(...) die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 11.02.2013 in gesloten omslag)

Er werden medische elementen aangehaald voor E.(...), I.(...) die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 11.02.2013 in gesloten omslag)

Er werden medische elementen aangehaald voor E.(...), M.(...) die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 11.02.2013 in gesloten omslag)

Er werden medische elementen aangehaald voor E.(...), E.(...) die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 11.02.2013 in gesloten omslag)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Op 20 februari 2013 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 september 2011 onontvankelijk. Deze beslissing wordt op 4 maart 2013 aan de eerste verzoekende partij ter kennis gebracht.

Op 20 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten, uit te vaardigen. Deze beslissing wordt op 4 maart 2013 aan de eerste verzoekende partij ter kennis gebracht.

Op 7 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing een inreisverbod van 3 jaar op te leggen. Deze beslissing is nog niet ter kennis gebracht.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het beginsel van behoorlijk bestuur, en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Tevens betogen de verzoekende partijen dat er *in casu* sprake is van een slecht gemotiveerde beslissing.

2.1.1. De verzoekende partijen adstrueren hun middel als volgt:

"Nu in de 4 adviezen van de arts m.b.t. elk van de verzoekers steeds volgende motivering wordt gehanteerd:

"Uit het medisch dossier blijkt geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene"

Door een afweging te maken a.d.h.v. het al dan niet 'direct levensbedreigend karakter' van de aandoening, gaat de arts-adviseur, uit van een foute interpretatie van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. (RVV, 93.870, 18 december 2012/ RVV, 92.258, 27 november 2012/ RVV, 92.661, 28 november 2012)

Het Hof stelt immers dat ook ernstige aandoeningen die geen directe levensbedreiging vormen, een schending kunnen uitmaken, als er geen behandeling in het herkomstland voorhanden is.

De beslissing werd dan ook niet correct gemotiveerd."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het eerste middel:

"Verzoekers stellen dat de arts-adviseur gesteld heeft dat de ziekte niet direct levensbedreigend is, en daardoor de formele motiveringsplicht geschonden is.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in de bestreden beslissing verwezen wordt naar de 4 advies van de arts-adviseur waarin deze laatste per persoon de medische problematiek heeft onderzocht.

De arts-adviseur oordeelde dat geen van de ingeroepen aandoeningen de graad van ernst vereist door artikel 3 EVRM bereikt.

Uit het medisch dossier blijkt dat er geen directe bedreiging bestaat voor het leven of fysieke integriteit, dat er geen vitaal orgaan aangetast is en dat er geen speciale beschermingsmaatregelen vereist zijn.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat uit het medisch dossier niet kan worden afgeleid of verzoekers aan een ziekte lijden die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, noch een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar verzoekers gewoonlijk verblijven.

Kennelijk laat dit dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de

kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderde stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Nu in eerste instantie wordt geoordeeld dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, kan bijgevolg in tweede instantie met vastheid gesteld worden dat hij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. (RvV 29 juni 2012, nr. 83.956; RvV 6 juli 2012, nr. 84.293).

Voor zover verzoekers kritiek zouden uiten op bovenvermeld advies van de ambtenaar-geneesheer, heeft de verwerende partij de eer te verwijzen naar het volgende arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: Het loutere feit dat verzoekers het niet eens zijn met de conclusies van verweerder toont nog niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze tot zijn conclusie zou zijn gekomen. Voor zover het de bedoeling zou zijn van verzoekers om de Raad te vragen om de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer over te doen, dient de Raad op te merken dat het hem niet toekomt in het raam van een annulatieprocedure om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer" (arrest RVV, nr. 73.032 d.d. 11 januari 2012).

Verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat de thans bestreden beslissing genomen werd conform de vigerende rechtspraak van het EHRM, zoals overigens ook blijkt uit het advies van de ambtenaar-geneesheer. De verwerende partij heeft de eer hierbij te wijzen op de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sinds de zaak D. t. Verenigd Koninkrijk (EHRM 2 mei 1991, nr. 30240/96). Diezelfde hoge drempel werd in 2008 bevestigd door het arrest N. t. Verenigd Koninkrijk (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855).

Voormelde zaak handelde over de uitzetting van een hiv-positieve vrouw van het Verenigd Koninkrijk naar Oeganda. Zonder medicatie en behandeling zou haar levensverwachting volgens dokters ongeveer een jaar bedragen. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 EVRM in het zeer uitzonderlijk geval (na very exceptional case), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42) .

Het EHRM oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst : de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42) .

De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die door D. t/ Verenigd Koninkrijk werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen.

Gelet op het belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Mede gelet op de zeer hoge drempel die het EHRM hanteert sinds de zaak D. t. Verenigd Koninkrijk moet verzoekende partij in concreto dan ook aantonen dat zijn actuele medische toestand dermate ernstig en kritisch is dat er dwingende humanitaire gronden zijn om hem een machtiging tot verblijf om medische redenen te geven. Aangezien het de ambtenaar-geneesheer toekomt hierover te oordelen en in casu stelde dat de gezondheidstoestand van verzoeker niet kritiek is, werd de aanvraag conform artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 op correcte wijze ongegrond verklaard.

Verzoekers tonen niet aan op welke manier artikel 3 EVRM geschonden werd door de bestreden beslissing, aangezien uit het medisch dossier zijn niet kan worden afgeleid dat de ziekte aan de hoge

drempel van ernst, vereist door artikel 3EVRM, voldoet noch aan de voorwaarden van artikel 9ter §1 Vreemdelingenwet.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief, op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen en niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cf. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cf. R.v.St., nr. 164.171, 27 oktober 2006; R.v.St., nr.172.821, 27 juni 2007 e.a.).

Het middel is ongegrond."

2.1.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing worden de feitelijke overwegingen weergegeven. Zo stelt de verwerende partij dat medische elementen van de vier verzoekende partijen niet weergehouden kunnen worden, telkens met een verwijzing naar de adviezen van de ambtenaar-geneesheer die in een gesloten omslag bij de bestreden beslissing ter kennis zijn gebracht. Derhalve stelt de verwerende partij dat uit het voorgelegd medisch dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of dat de betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg wordt in de bestreden beslissing gesteld dat het niet is bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land van gewoonlijk verblijf een inbreuk uitmaakt op de Europese Richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het EVRM. In de bestreden beslissing wordt ook uitdrukkelijk verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het

*medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.
(...)"*

In de bestreden beslissing wordt ook gewezen op de verslagen van de ambtenaar-geneesheer. Deze verslagen maken integraal deel uit van de bestreden beslissing. De motivering in deze verslagen moeten dus eveneens voldoen aan de motiveringsplicht die op de bestuurshandelingen rust.

De ambtenaar-geneesheer bracht op 11 februari 2013 volgend advies uit met betrekking tot de eerste verzoekende partij:

"Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 01.04.2009. Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

I. Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

** 12/03/2009, Dr. C.(...), psychiater, anxiodepressieve toestand. Er waren geen hospitalisaties noch psychische ontsporingen.*

** 04/12/2009, 16/04/2010, 02/08/2010, Dr. H.(...), idem, vermeldt PTSD, rugklachten.*

** 11/09/2012, 13/11/2012, Dr D.(...), conflictueuze relatie, man heeft alcoholprobleem.*

** 23/04/2012, K.(...), psychologe, oplijsting klachten.*

** 25/04/2012, Dr. V. (...) A.(...), depressieve toestand, geen hospitalisaties.*

II, Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Deze 36-jarige dame vertoont een angstsyndroom.

De toestand is gestabiliseerd. medisch gesproken is er geen reden die een terugkeer naar haar herkomstland in de weg staat. Medisch gesproken zijn er trouwens geen gebeurtenissen meer te vermelden geweest. Hier is geen sprake van een ernstige toestand. Er is geen sprake van hospitalisaties noch van de acute opstoten.

III. Conclusie

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.) Uit het medisch dossier blijkt geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene, er is geen enkel vitaal orgaan aangetast en de aangehaalde psychologische toestand van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

De ambtenaar-geneesheer bracht op 11 februari 2013 volgend advies uit met betrekking tot de tweede verzoekende partij:

"Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 01.04.2009. Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

I. Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

- 20/03/2008, overzicht van sessies van de zogenaamde I.(...) T.(...) bij psychologe I.(...) V.(...). Volgens haar vertoont betrokkene veel angst dat het gezin opnieuw uit het land zou gezet worden. Er worden enkele symptomen opgelijst.
- 16/06/2008, 24/02/2009, dr. V.(...) B.(...), angstig jongetje. Er waren geen hospitalisaties noch acute opstoten.
- 13/11/2012, Dr. D.(...), betrokkene vertoont een angstsyndroom in het kader van een conflict en met pesterijen van de man van zijn moeder.

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Dit 14-jarig jongetje vertoont een angstsyndroom. De toestand is gestabiliseerd en medisch gesproken is er geen reden die een terugkeer naar zijn herkomstland in de weg staat. Medisch gesproken zijn de trouwens geen enkele gebeurtenissen meer te vermelden geweest. Hier is geen sprake van een ernstige toestand. Er is geen sprake van hospitalisaties noch van acute opstoten.

III. Conclusie

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.) Uit het medisch dossier blijkt geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene, er is geen enkel vitaal orgaan aangetast en de aangehaalde psychologische toestand van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

De ambtenaar-geneesheer bracht op 11 februari 2013 volgend advies uit met betrekking tot de derde verzoekende partij:

"Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 01.04.2009.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

I. Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

- 18/09/2008, 03/03/2009, dr. W.(...), oogproblematiek. Geen hospitalisaties,
- 31/03/2009, dr. S.(...), op te volgen klachten (Liesbreuk?) die "later gynaecologisch" zouden kunnen worden.

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Dit 12-jarig meisje heeft een "levenslange" oogproblematiek en een niet nader omschreven probleem dat "later gynaecologisch" zou kunnen moeten behandeld worden.

De toestand is gestabiliseerd. een medisch gesproken is er geen reden die een terugkeer naar haar herkomstland in de weg staat. Medisch gesproken zijn er trouwens geen enkele gebeurtenissen meer te geweest. Hier is geen sprake van een ernstige toestand. Er is geen sprake van hospitalisaties noch van de acute opstoten.

III. Conclusie

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de

kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.) Uit het medisch dossier blijkt geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene, er is geen enkel vitaal orgaan aangetast en de aangehaalde psychologische toestand van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

De ambtenaar-geneesheer bracht op 11 februari 2013 volgend advies uit met betrekking tot de vierde verzoekende partij:

"Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 01.04.2009. Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

I. Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

- 03/03/2009, 30/04/2010, dr. W.(...), betrokkene zou een liesbreuk hebben. In een later verslag vermeldt hij ook virale encefalitis en epilepsie.*
- 31/03/2009, dr. S.(...), enkele symptomen en klachten van een liesbreuk, een afwachtende houding is aangeraden.*
- 16/04/2010, 18/04/2010, dr. V.(...) B.(...) , pediater, betrokkene zou convulsies gehad hebben op de bus, bij het spelen en bij het tv kijken, en zouden er mondtrekkingen geweest zijn, CT-scan van de schedel en hun contrast MRI waren normaal. Mogelijks in het kader van een virale infectie, wegens de koorts. In het bloed : toegenomen trombocyten. Geen noodzaak van antibiotica. Er werden Depakinedruppels voorgeschreven.*
- 26/4/2010, dr. T.(...), Depakine druppels voorgeschreven.*

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Dit zevenjarig meisje vertoonde rillingen tijdens een virale infectie, waarvoor geen antibiotica nodig waren, er was een korte opname in de kliniek. Volgens Dr. W.(...) zou er sprake zijn van een virale encefalitis en van epilepsie ofschoon dit niet bevestigd wordt door de technische onderzoeken, en het komt er ook gewone koortsconvulsies geweest zijn in het kader van een hyperthermie wegens een virale infectie. Ook de eventualiteit van een liesbreuk wordt niet bevestigd. De toestand is gestabiliseerd; en medisch gesproken is er geen reden die een terugkeer naar haar herkomstland in de weg staat. Hier is geen sprake van een ernstige toestand. Er is nog geen sprake van recente hospitalisaties noch van acute opstoten of complicaties.

III. Conclusie

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.) Uit het medisch dossier blijkt geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene, er is geen enkel vitaal orgaan aangetast en de aangehaalde psychologische toestand van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat

om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

2.1.3.1. Waar de verzoekende partijen de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing bekritisieren, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, daar dit de juridische basis vormt van de bestreden beslissing en de verzoekende partijen ook de schending van dit artikel opwerpen.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. Het gaat om verschillende hypothesen waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de voorziene hypothesen inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit die de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM omvatten (cf. RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633 en RvS 29 januari 2014, nr. 226.651) en de zogenaamde hoge drempel bepaald door de rechtspraak van het EHRM, die zich *in se* beperkt tot de gevallen waarin de aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. Concreet houdt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

De verzoekende partijen betogen in het verzoekschrift dat de ambtenaar-geneesheer geen afweging had mogen maken over het al dan niet direct levensbedreigende karakter van de medische aandoeningen en dat hij uitgaat van een foutieve interpretatie van de rechtspraak van het EHRM. De verzoekende partijen stellen dat het EHRM ook ernstige aandoeningen die geen directe levensbedreiging vormen, aanvaardt als een mogelijke schending op artikel 3 van het EVRM, indien er geen behandeling in het herkomstland voorhanden is.

Zoals *supra* gesteld, is de eerste mogelijkheid om een machtiging tot verblijf te bekomen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dat een vreemdeling actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Uit de lezing van de bestreden beslissing en de adviezen van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat deze mogelijkheid *in casu* onderzocht is geweest.

Uit de medische adviezen van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat deze een analyse heeft gemaakt van de voorgelegde medische attesten en op basis hiervan heeft vastgesteld dat:

- De eerste verzoekende partij een angstsyndroom vertoont
- De tweede verzoekende partij tevens een angstsyndroom vertoont
- De derde verzoekende partij een “levenslange” oogproblematiek heeft en een niet nader omschreven probleem dat “later gynaecologisch” zou kunnen moeten behandeld worden.

- De vierde verzoekende partij rillingen vertoonde tijdens een virale infectie, waarvoor geen antibiotica nodig waren en dat de eventualiteit van virale encefalitis, epilepsie en een liesbreuk niet wordt bevestigd.

De Raad stelt aldus vast dat de ambtenaar-geneesheer in het kader van zijn analyse geen ziekte weerhoudt voor de eerste twee verzoekende partijen, maar enkel stelt dat zij symptomen vertonen van een angststoornis. Voor de derde verzoekende partij stelt de ambtenaar-geneesheer dat zij lijdt aan een oogproblematiek, doch blijkt uit stukken van het administratief dossier dat deze problematiek nooit geconcretiseerd wordt. In het dossier van de vierde verzoekende partij stelt de ambtenaar-geneesheer dat zij een virale infectie had, waarvoor geen antibiotica nodig waren, maar aanvaardt de virale encefalitis, de epilepsie en de liesbreuk niet, aangezien deze niet worden bevestigd door technische onderzoeken. In elk van de vier adviezen van de ambtenaar-geneesheer stelt hij dat de toestand van de verzoekende partijen gestabiliseerd is en dat er medisch gesproken geen reden bestaat die een terugkeer naar haar herkomstland in de weg staat. Er is volgens de ambtenaar-geneesheer geen sprake van een ernstige toestand bij één van de verzoekende partijen. Zowel in de bestreden beslissing als in de adviezen wordt gesteld dat uit de beschikbare medische gegevens geen aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de verzoekende partijen. Al deze concrete motieven van de bestreden beslissing, en van het advies van de ambtenaar-geneesheer, die er deel van uitmaakt, worden niet betwist of weerlegd door de verzoekende partijen.

De tweede mogelijkheid om een machtiging tot verblijf te bekomen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is dat de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen, een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat ook deze mogelijkheid onderzocht is geweest. In elk van de adviezen stelt de ambtenaar-geneesheer dat de toestand van de verzoekende partijen gestabiliseerd is en dat er geen acute opstoten meer zijn vastgesteld. Er is volgens de ambtenaar geen sprake van een ernstige toestand bij één van de verzoekende partijen. De ambtenaar-geneesheer weerhoudt bij de eerste twee verzoekende partijen geen ziekte, waardoor ook geen uitdrukkelijk onderzoek naar de behandeling in het land van herkomst moet gevoerd worden. Voor het overige stelt de ambtenaar-geneesheer dat geen van de verzoekende partijen speciale beschermingsmaatregelen vereisen. Al deze motieven van het advies van de ambtenaar-geneesheer, die eveneens deel uitmaken van de bestreden beslissing, worden niet betwist of weerlegd door verzoekers. In de bestreden beslissing en de adviezen wordt dan ook gesteld dat uit het voorgelegd medisch dossier niet kan worden afgeleid dat één van de verzoekende partijen lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van gewoonlijk verblijf. Op geen enkele manier betwisten, laat staan weerleggen de verzoekende partijen deze analyse door de ambtenaar-geneesheer van de voorgelegde medische stukken. De verzoekende partijen tonen bovendien niet aan dat zij momenteel een behandeling vereisen waardoor de verwerende partij en de ambtenaar-geneesheer wel de gezondheidszorg in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf had moeten onderzoeken.

2.1.3.2. De verzoekende partijen uiten kritiek op het feit dat de ambtenaar-geneesheer het levensbedreigend karakter van de voorgelegde medische aandoeningen heeft getoetst in het kader van artikel 3 van het EVRM. De Raad wijst hier op wat volgt.

Zoals eerder gesteld, dient, gelet op de bewoordingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, te worden aangenomen dat de toepassingsvoorwaarden van deze wetsbepaling ruimer zijn dan die van artikel 3 van het EVRM (RvS 25 november 2014, nr. 229 319; RvS 19 juni 2013, nr. 223 961). Artikel 3 van het EVRM biedt een bepaalde minimumbescherming en verbiedt niet dat het nationale recht een ruimere bescherming voorziet. Het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet valt dus niet samen met die situaties waarin volgens het EHRM een uitwijzing strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Het louter vaststellen dat een aandoening niet levensbedreigend is, volstaat dan ook niet om een aanvraag om machtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet af te wijzen.

Uit de bestreden beslissing, samengelezen met de vier geciteerde adviezen, blijkt echter dat de verwerende partij en de ambtenaar-geneesheer zich niet hebben beperkt tot de vaststelling dat de aandoeningen van de verzoekende partijen niet levensbedreigend zijn om de aanvraag af te wijzen. Er werd, in weerwil van wat de verzoekende partijen laten verstaan, wel degelijk nagegaan of zij lijden aan

een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft. Zoals eerder gesteld, heeft de ambtenaar-geneesheer in elk van de vier gevallen gesteld dat er geen speciale beschermingsmaatregelen moeten worden voorzien. Gelet op het voorgaande, wordt een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk gemaakt. Gezien het beperkter beschermend karakter van artikel 3 van het EVRM, wordt de schending van deze bepaling niet aannemelijk gemaakt wanneer geen schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen nalaten aan te tonen hoe de motivering in het kader van artikel 3 van het EVRM, de ongegrondheidsverklaring van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet beïnvloedt.

Waar de verzoekende partijen verder nog verwijzen naar rechtspraak van de Raad wordt opgemerkt dat – naast het gegeven dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben – de verzoekende partijen niet aantonen dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door hen geciteerde rechtspraak identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

2.1.3.3. De uiteenzetting van de verzoekende partijen laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet of van artikel 3 van het EVRM blijkt derhalve niet. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.4. Voor het overige laten de verzoekende partijen na aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur of algemeen rechtsbeginsel ze geschonden achten en de wijze waarop de bestreden beslissing een beginsel van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.2. In een tweede middel voeren de verzoekende partij de schending aan van de redelijke termijn, zoals bedoeld in artikel 6 van het EVRM.

2.2.1. De verzoekende partijen adstrueren hun middel als volgt:

“Krachtens artikel 6.1. van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden moeten de geschillen betreffende de burgerlijke rechten en verplichtingen binnen een redelijke termijn worden afgehandeld.

In casu betreft de behandelingstermijn van het verzoek bijna 4 jaar.

In afwachting van de eindbeslissing konden verzoekers niet anders dan verder in België verblijven, nu een terugkeer de procédure zonder voorwerp zou maken.

De lange behandelingstermijn maakte dat verzoekers hun leven in België vorm gaven. De problemen die zij thans tegemoet zien, nu zij verzocht worden het grondgebied te verlaten, zijn recht evenredig aan de lange behandelingstermijn.

De lange behandelingstermijn is ook geenszins aan verzoekers zelf te wijten.

Het verlenen van een verblijfsrecht van onbepaalde duur, zou een passende wijze van rechtsherstel zijn.”

2.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het tweede middel van de verzoekende partijen:

“Verzoekers stellen dat de behandelingstermijn van de aanvraag 9ter 4 jaar heeft geduurd, dat zij hier gedurende die tijd een leven hebben opgebouwd en het feit dat zij nu het grondgebied dienen te verlaten niet evenredig is met de lange behandelingstermijn.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekers enkel voordeel hebben gehaald uit de duur van de behandelingstermijn.

De aanvraag 9ter, ingediend op 1 april 2009, werd op 14 december 2009 ontvankelijk verklaard.

Als de aanvraag volgens art. -9ter ontvankelijk wordt beschouwd, levert DVZ een Attest van Immatriculatie (AI) af.

De aanvragers kunnen dan gebruik maken van OCMW-steun indien zij in staat van behoefteigheid verkeren.

De duur van de behandelingstermijn was niet onredelijk gelet op het feit dat er aandoeningen worden ingeroepen in hoofde van 4 verzoekers.

Bovendien is verwerende partij niet gebonden door de wettelijke termijn waarin zij moet een beslissing nemen.

Verzoekers hebben geen belang bij het argument dat de behandelingstermijn onredelijk lang duurde.

"Met betrekking tot artikel 6 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat dit artikel enkel geldt in burgerlijke en strafrechtelijke zaken en dat het vreemdelingenrecht een politiek recht is dat hier dus niet onder valt." (RW nr. 27.410 van 15 mei 2009).

"Overwegende dat artikel 6 van het van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de rechten van de verdediging van toepassing zijn op jurisdictionele zaken en, in administratieve zaken, op tuchtzaken ; dat zij niet van toepassing zijn op een gewone administratieve procédure zoals deze waarbij de minister van Binnenlandse Zaken uitspraak moet doen over een verzoek om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet; dat het middel in die mate niet-ontvankelijk is (R.v.St., arrest nr. 161.802 dd. 11 augustus 2006, Staatsraad Adams, G/A 140.730/XIV-I 6. 486) .

Het middel is ongegrond."

2.2.3. De verzoekende partijen tonen niet aan welk belang zij hebben bij een schending van de door hen aangevoerde redelijke termijn: de verwerende partij en de ambtenaar-geneesheer dienen elke aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen afzonderlijk te behandelen. De Vreemdelingenwet voorziet geen termijn waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden.

Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij een bepaalde tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen en, nog minder, om de aanvrager een verblijfsmachtiging te verstrekken na het verloop van een bepaalde termijn. Een dergelijke verplichting vloeit ook niet voort uit de wet. Daarbij komt nog dat een termijn van 4 jaar niet per definitie de redelijke termijn overstijgt, en de verzoekende partijen voeren ook niet aan waarom dat *in casu* wél het geval zou zijn; zij beperken zich tot algemene beschouwingen, zonder meer. Bovendien is artikel 6 van het EVRM, zoals herhaaldelijk bevestigd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39.652/98, Maaouia/Frankrijk; RvS 16 januari 2001, nr. 92 285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen Intersentia 2004, vol. I, 409), zodat een schending van deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.3. In een derde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de kennisgeving van de bestreden beslissing.

2.3.1. De verzoekende partijen adstrueren hun middel als volgt:

"Artikel 62 schrijft voor dat de administratieve beslissingen worden ter kennis gebracht aan de betrokkenen'.

Alle verzoekers kunnen als betrokkenen beschouwd worden nu zij elk om een regularisering van hun verblijf verzochten, elk om hun eigen redenen.

*Zoals blijkt uit de beslissing gebeurde er enkel een kennisgeving aan verzoeker E.(...) E.(...), alsook aan verzoeker R.(...) E.(...), doch niet aan de andere verzoekers.
(stuk 1)"*

2.3.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het derde middel:

"Verzoekers stellen dat de bestreden beslissing enkel ter kennis wordt gebracht van E.(...) E.(...) en R.(...) E.(...) , en niet aan de 2 andere verzoekers.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het middel niet gericht is tegen de bestreden beslissing maar tegen de kennisgeving ervan. De 2 verzoekers aan wie geen kennis zou worden gegeven zijn 2 minderjarige kinderen van verzoekster, mevr. E.(...) E.(...), aan wie kennis werd gegeven van de bestreden beslissing, met de 4 medische adviezen van de arts— adviseur in gesloten omslagen.

Het middel is onontvankelijk, minstens ongegrond."

2.3.3. Een eventueel gebrek in de kennisgeving van de bestreden beslissing heeft geen invloed op het rechtmatig karakter van de genomen beslissing zelf. De kritiek van de verzoekende partijen op de wijze van kennisgeving van de bestreden beslissing kan niet tot de nietigheid van deze beslissing leiden (RvS 11 september 2002, nr. 110.118; RvS 6 januari 2004, nr. 126.889 en RvS 21 maart 2005, nr. 142.408).

Daarenboven wijst de Raad er op dat uit het administratief dossier blijkt dat de aanvraag van 15 juli 2008 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, die betrekking heeft op de medische situatie van de tweede, derde en vierde verzoekende partij, is ingediend geweest door de eerste verzoekende partij. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat een beslissing omtrent deze aanvraag ter kennis wordt gebracht aan de eerste verzoekende partij, namelijk de persoon die de aanvraag heeft ingediend.

Het derde middel is niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS